

“Ваши-тѣ вѣрованія ако сѣ такыва, що мыслите за настоящій-тѣ си животъ?”

“Наистинѣ, той е много лошѣ, но азъ не мыслиѣ да умрѣ както съмъ; азъ имамъ намѣреніе да станѣ Христіанинѣ. Работа-та обаче е тази: человекъ трѣбува да има имотъ, защото безъ него той не ся почита даже и отъ самы-тѣ Христіаны. Най-първо азъ искамъ да ся обогатиѣ за да направѣ животъ-тѣ си благополученъ и послѣ да правѣ добро на бѣдны-тѣ.”

“Но колко врѣме,” попыта Хенрихъ, “мыслите че ще живѣете безопасно по начинъ-тѣ по който живѣете днесъ? Не мыслите ли че непрѣстанны-тѣ ви веселбы и пиянства сѣ поврѣдили вече здравіе-то ви?”

“Да, азъ мыслиѣ за това, но още съмъ младъ и силенъ тѣломъ. Азъ имамъ намѣреніе да напуснѣ наскоро пиянство-то и карты-тѣ.”

“Казувамъ ви пріятелскы,” продѣлжи Хенрихъ, “азъ не очаквахъ да чуѣ отъ васъ да казувате и да вѣрувате че има Спаситель, рай и адъ.”

“Азъ вѣрувамъ като васъ или като всякого человекъ,” отговори той.

“Помните ли когато играяхмы на карты въ кжщъ-тѣ на Г-на ? (Туха Хенрихъ искаше да му напомни за ужасны-тѣ богохулства, които той бѣше изрекълъ еднѣ вечеръ на едно развратно пиrowаніе).

“Ахъ, тогава бѣхъ малко пиянъ, но послѣ азъ ся осѣщахъ оскърбенъ. Признавамъ че то не бѣше добро, и ся раскаювахъ послѣ, но азъ не можахъ да ся въздържавамъ когато ся намирахъ между тѣзи пріятели.”

“Но азъ вы съмъ слушалъ много пѣти,” продѣлжаваше Хенрихъ, “да говорите че благочестіе-то не е нищо друго освѣнъ священническѣ